

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci **žalobce: Obchodní společnost SYNOT TIP, a.s.**, se sídlem Jaktáře 1475, 686 01 Uherské Hradiště, IČ: 26301091, **zastoupeného: JUDr. Jaroslavem Novákem, Ph.D., advokátem**, se sídlem Trojanova 12, 120 00 Praha 2, **proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2012, č. j. KrÚ 71089/2012,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému **s e** toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 15. 11. 2012, č. j. KrÚ 71089/2012, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil platební výměr Městského úřadu Česká Třebová (dále jen „městský úřad“ nebo též „správní orgán I. stupně“ či „správce poplatku“) ze dne 24. 10. 2011, č. 18/2011, č. j. 26732/2011/FIN/MAZ/PVA/18, jímž byl žalobci podle § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o

místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místních poplatcích“), a čl. 7 Obecně závazné vyhlášky města Česká Třebová č. 3/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále jen „OZV“), v souladu se zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), vyměřen místní poplatek za jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu ve výši 332.341 Kč za celkem 20 jiných technických herních zařízení (5 s názvem Max Power, 3 pro hru provozovanou prostřednictvím elektronické rulety, 1 pro hru provozovanou prostřednictvím elektromechanické kostky a 11 pro loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím funkčně nedělitelného technického zařízení - Centrální loterní systém) za období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu, kterou se domáhal zrušení tohoto rozhodnutí a též rozhodnutí městského úřadu, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a náhrady nákladů soudního řízení. V žalobě nejprve vymezil účastníky řízení, odůvodnil přípustnost žaloby a zrekapituloval průběh správního řízení (strany 2-5 žaloby včetně). Poté na stranách 6-20 žaloby předestřel své žalobní námitky, kdy tyto shrnul celkem do třech žalobních bodů:

1. Platební výměr i napadené rozhodnutí se opírají o zákon o místních poplatcích, ve znění novely provedené zákonem č. 183/2010 Sb., o přechodu některých dalších věcí, práv a závazků České republiky na kraje a obce, občanská sdružení, působící v oblasti tělovýchovy a sportu, a o souvisejících změnách a o změně dalších zákonů, včetně zákona o místních poplatcích (dále jen „zákon č. 183/2010 Sb.“), která byla přijata protiústavním způsobem, formou nepřípustného legislativního přílepku. Tedy ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích, která byla ve věci aplikována, jsou v rozporu s ústavním pořádkem a žalobce navrhuje, aby soud podal návrh na jejich zrušení k Ústavnímu soudu. Na podporu tohoto tvrzení žalobce uvedl rozsáhlou argumentaci.

2. Novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb. je nesrozumitelná. Novelou bylo obcím dáno oprávnění stanovit obecně závaznou vyhláškou místní poplatek za jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, přičemž jiným právním předpisem měl zákonodárce na mysli zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“). V zákoně o loteriích, ani jinde, však pojem „jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí“ není definován a je proto třeba ho interpretovat, přičemž jazykový výklad sám o sobě nemůže vést ke konečnému závěru. Zákon o loteriích používá příbuzný pojem „technické zařízení“, kdy z jeho jednotlivých ustanovení lze dovodit, že jiným technickým zařízením „měl zákonodárce na mysli technické zařízení, které je nějakým způsobem příbuzné výhernímu hracímu přístroji“, a tato příbuznost musí být technologického charakteru. Z ust. § 17 odst. 1 zákona o loteriích vyplývá, že výherní hrací přístroj je kompaktním a funkčně nedělitelným technickým zařízením, a tyto znaky musí vykazovat i jiné technické herní zařízení, tedy i toto zařízení musí být schopno realizovat celý sázkový proces na jednom jediném místě. Tuto podmínku ovšem není schopen splnit interaktivní videoloterní terminál. Z rozhodnutí o povolení provozu centrálního loterního systému (dále jen „CLS“) vydaného ministerstvem financí podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích vyplývá, že funkčně nedělitelným technickým zařízením je právě CLS, tedy elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem koncových interaktivních videoloterních terminálů. Koncový terminál je pouhou částí

funkčně nedělitelného technického zařízení – CLS, zobrazovací jednotkou, kdy další část, a to centrální řídicí jednotka, řídí veškeré herní procesy, včetně vygenerování výhry či prohry. Vzhledem k tomu, že zákonodárce použil obecný pojem „jiné technické herní zařízení“, který nikde nevyložil, způsobil, že se zákon o místních poplatcích ve znění novely provedené zákonem č. 183/2010 Sb. stal pro adresáty nejasným a nesrozumitelným, tedy narušujícím principy právní jistoty a předvídatelnosti. Platební výměr byl vydán na základě nesprávné interpretace daného pojmu, a je proto nezákonný, neboť správce poplatku zatížil žalobce poplatkovou povinností nad rámec připuštěný zákonem. V další části žaloby pak žalobce polemizuje s metodickým sdělením ministerstva financí ze dne 6. 8. 2010 a s metodickým doporučením téhož ministerstva ze dne 14. 4. 2011, kdy zpochybňuje argumentaci v těchto dokumentech použitou a opakovaně dospívá k již vyřčenému závěru, že interaktivní videoloterní terminál není schopen realizovat hru od počátku do konce, neboť podstatnou část hry realizuje centrální jednotka bez ohledu na tento terminál.

3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně uzavřel, že „zpoplatnění povolených jiných technických zařízení bez ohledu na jejich provoz je v souladu se zákonem“. Jeho výklad, opřený o metodické sdělení ministerstva financí, který zpoplatnění pouze povolených zařízení pokládá za správný a zákonný postup, žalobce nesdílí. Místní poplatek se vždy vztahoval k provozovanému výhernímu hracímu přístroji, jehož provoz byl řádně povolen orgánem veřejné správy. Pojem „povolený“ zajišťuje, že se místní poplatek bude vybírat jen z legálně provozovaných výherních hracích přístrojů. K tomu žalobce odkazuje na publikaci „Doporučení pro obce a města/Obecní daně (místní poplatky, daň z nemovitostí, poplatek za komunální odpad)“, kterou vydaly společně Kancelář veřejného ochránce práv, ministerstvo financí a ministerstvo vnitra. Po provedené novele se režim nezměnil, tedy totéž platí i pro jiná technická herní zařízení, která tak mohou být zpoplatněna pouze, jsou-li povolena a současně provozována. Stejný výklad jako žalobce zaujalo i město Teplice, které svou obecně závaznou vyhláškou účinnou od 15. 10. 2010 zpoplatnilo jiná technická herní zařízení dnem, v němž byla uvedena do provozu, s tím, že poplatková povinnost zaniká dnem ukončení provozu. Placení místního poplatku již ode dne povolení by znamenalo, že je „zpoplatněn samotný akt vydání rozhodnutí o povolení provozu“. Povinnost platit správní poplatek za vydání povolení však upravuje položka 21 zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Jeden úkon správního orgánu by tak byl zatížen dvojí odvodovou povinností, což je nepřipustné. I kdyby pak žalobce připustil možnost takového výkladu, který vztahuje místní poplatek již ke dni vydání povolení, existovaly by vedle sebe dva výklady, kdy podle ustálené judikatury Ústavního soudu (dále jen „ÚS“) a v poslední době též Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) má být v takovém případě použit výklad příznivější soukromému subjektu, resp. výklad co nejméně zasahující do jeho práv a svobod – zásady „v pochybnostech ve prospěch“ či „v pochybnostech mírněji“ (viz nálezy ÚS sp. zn. I. ÚS 643/06 a IV. ÚS 666/02 a rozhodnutí NSS č. j. 2 Afs 24/2005-44 a 7 Afs 54/2006-155).

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 13. 2. 2013 především odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, v němž se vyjádřil podrobně ke všem bodům žalobcova odvolání. Zopakoval, že pojem „jiné technické herní zařízení“ nevnímá jako pojem nejasný či nesrozumitelný, ale jako pojem obecný, zahrnující veškerá technická zařízení, loterie a hry odlišné od výherních hracích přístrojů, které eventuálně vzniknou v budoucnosti. Žalovaný vycházel ze stanovisek ministerstev vnitra a financí, s nimiž se ztotožnil. Ústavnost novely zákona o místních poplatcích zákonem č. 183/2010 Sb. byla vyřešena nálezem ÚS sp. zn. Pl. ÚS 6/12.

V replice ze dne 19. 3. 2013 žalobce setrval na podané žalobě a zdůraznil, že neexistuje jednoznačná odpověď na otázku, co se rozumí pojmem „jiné technické herní zařízení“. Dále pak polemizoval s výkladem uvedeného pojmu zastávaným žalovaným, kdy podle něj zákonodárce rozhodně neměl na mysli zpoplatnění nejrozličnějších částí jiných technických herních zařízení. Pokud se pak týká stanovisek ministerstev vnitra a financí, tato jsou nezávazná a bylo pouze na správci poplatku a žalovaném, jaký postoj k nim zaujmou.

O žalobě soud rozhodl při jednání konaném dne 12. 6. 2013 v přítomnosti obou účastníků řízení, když žalobce výslovně nesouhlasil s rozhodnutím věci bez jednání. Soud přitom v souladu s § 75 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, tj. ze stavu k datu 15. 11. 2012, kdy bylo rozhodnutí žalovaného vydáno, a žalobu přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podáním ze dne 23. 9. 2010, nazvaným „Splnění ohlášení s výhradou“, ohlásil správnímu orgánu I. stupně loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím centrálního loterního systému (dále jen „CLS“) na celkem sedmi místech s tím, že „v důsledku technického pojetí nelze tento elektronický systém, či jeho některou část, režimu místních poplatků podřídít“, dále tři zařízení Max Power, dvě elektronické rulety a jednu hru provozovanou prostřednictvím elektromechanické kostky. V ohlášení žalobce uvedl, že neví, zda mu přijatá OZV vůbec ohlašovací povinnost ukládá, když poukázal na, podle něj nejasný, pojem „jiné technické herní zařízení“. Pokud se městský úřad domnívá, že žalobce je OZV nějak dotčen, požádal žalobce o vydání platebního výměru, ve kterém bude stanovena výše místního poplatku s odkazem na příslušná ustanovení právního řádu. Na základě výzvy městského úřadu ze dne 22. 9. 2011 pak žalobce podáním ze dne 30. 9. 2011 doplnil své předchozí ohlášení o soupis všech povolených jiných technických herních zařízení s identifikací míst, na nichž jsou provozována, a s uvedením dat zahájení a případně též přerušování či ukončení jejich provozu. Dne 24. 10. 2011 vydal správní orgán I. stupně platební výměr, jímž žalobci vyměřil místní poplatek za provozovaná jiná technická herní zařízení v počtu 20 kusů za rok 2011, přičemž v odůvodnění konkrétně rozvedl, za kolik zařízení v tom kterém čtvrtletí je poplatek vyměřen a v jaké výši, neboť v průběhu roku se počet zařízení změnil (některá začala být provozována, provoz jednoho byl k 22. 9. 2011 ukončen). Správce poplatku dále v odůvodnění mimo jiné uvedl, že „jiným technickým herním zařízením“ se rozumí technické zařízení odlišné od výherního hracího přístroje, které je funkčně nedělitelné a slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry od samého počátku do konce. Předmětem poplatku se tak stává každý povolený koncový terminál, neboť je ve spojení s centrální jednotkou schopen realizovat hru od počátku do konce. Proti tomuto platebnímu výměru podal žalobce odvolání, v němž uvedl fakticky tytéž námitky jako v žalobě, byť stručnějším způsobem. Podané odvolání žalovaný zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Na základě uvedených zjištění dospěl soud ve vztahu k jednotlivým žalobním bodům k následujícím závěrům:

Ad 1.

Námítka žalobce týkající se protiústavnosti části zákona č. 183/2010 Sb., kterou byl novelizován zákon o místních poplatcích, není důvodná. Otázka způsobu přijetí uvedené části zákona již byla vyřešena ÚS nálezem ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/2012, přičemž ÚS dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích, kterou byl poplatek za „jiné technické herní zařízení“ povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. Krajský soud je vázán tímto nálezem ÚS a nemůže se od něj odchýlit (viz rozsudek NSS ze dne 14. 9. 2005, č. j. 2 Afs 180/2004-44), tudíž shledává první žalobní bod nedůvodným.

Ad 2.

Námítku, že zákon o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb., je nejasný a nesrozumitelný, neboť pojem „jiné technické herní zařízení“ není nikde definován, že technickým herním zařízením je nutno rozumět celý CLS a nikoliv pouze koncový terminál a že platební výměr byl vydán na základě nesprávné a nezákonné interpretace, vznesl žalobce již v odvolání. Žalovaný v napadeném rozhodnutí v reakci na tuto námitku uvedl, že pojem „jiné technické herní zařízení“ nepovažuje za neurčitý, a přestože zákon o loteriích tento pojem výslovně nedefinuje, lze z jeho ustanovení dovodit, že „technická zařízení pro provozování sázkových her pomocí terminálů“ jsou technickým herním zařízením. Žalovaný se se žalobcem ztotožnil v tom, že jiné technické herní zařízení musí tvořit funkčně nedělitelný celek, který je schopný realizovat celý herní proces, od začátku až do konce. Ve vztahu k CLS pak za takový funkční celek považoval „každou dále funkčně nedělitelnou část tohoto systému, která je schopna realizovat celý herní proces dle § 1 odst. 1 zákona o loteriích a která se kromě centrální jednotky a koncového terminálu skládá z celé řady dalších dílčích komponent a součástí (místní jednotka, místní komunikační síť, kontrolní terminál atd.) tvořících společně s centrální jednotkou a koncovým terminálem funkčně nedělitelné technické herní zařízení“. Z tohoto pohledu tedy počet jiných technických herních zařízení je roven počtu jednotlivých koncových terminálů, neboť počet těchto terminálů neovlivňuje ani nepodmiňuje realizaci celého herního procesu na jednotlivých koncových terminálech. Předmětem místního poplatku je tudíž každý povolený interaktivní videoloterní terminál, neboť ten je s pomocí dílčích komponent napojen na centrální jednotku a tak je schopen realizovat celý herní proces od počátku až do konce. Žalovaný tak pouze rozvedl argumentaci městského úřadu předestřenou v platebním výměru, kdy již správní orgán I. stupně považoval za „jiné technické herní zařízení“ funkčně nedělitelný celek schopný realizovat celý herní proces, jímž je každý koncový terminál ve spojení s centrální jednotkou.

S výkladem pojmu „jiné technické herní zařízení“ provedeným správními orgány, podrobně zejména žalovaným v napadeném rozhodnutí, se soud zcela ztotožňuje. Žalovaný dal za pravdu žalobci v tom, že takovým herním zařízením nemůže být interaktivní videoloterní terminál sám o sobě, musí jím být funkčně nedělitelný celek, který je schopen zabezpečit herní proces od samého počátku do konce. Na rozdíl od žalobce však tento celek nespatořoval v CLS s libovolným množstvím koncových terminálů, ale právě v sestavě tvořené jedním terminálem spojeným s centrální jednotkou pomocí dalších komponent jako je kontrolní jednotka, místní jednotka, atp. Každý terminál pak je představitelem jednoho celku a tedy předmětem místního poplatku. Ve shodě se žalovaným soud dospěl k závěru, že žalobce byl povinen platit místní poplatek za jiná technická herní zařízení povolená ministerstvem financí na území města Česká Třebová, přičemž počet těchto zařízení se v případě CLS shoduje s počtem interaktivních videoloterních terminálů žalobci povolených. Takovýto výklad je v souladu se smyslem a účelem zákonné úpravy, když naopak akceptace žalobcova výkladu

by založila značnou nerovnost mezi jednotlivými provozovateli jiných technických herních zařízení, konkrétně CLS. Pokud by se totiž jedním poplatkem zpoplatňoval celý tento systém (CLS), jak interpretuje pojem „jiné technické herní zařízení“ ve vztahu k CLS žalobce, byly by stejně vysokým místním poplatkem zatíženi provozovatelé CLS s různými počty koncových terminálů. Tedy stejný poplatek by odváděl jak provozovatel s jedním, tak provozovatel s pěti, deseti, atd. koncovými terminály napojenými na tutéž centrální jednotku (patřícími do téhož CLS). Pokud tedy správce poplatku žalobci vyměřil místní poplatek podle počtu interaktivních videoloterních terminálů, postupoval v souladu se zákonem, konkrétně podle § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích a OZV. Pojem „jiné technické herní zařízení“ není ani nesrozumitelný, ani nejasný, interpretace učiněná správními orgány je správná, žádný z nich přitom netvrdil, jak dovozoval žalobce, že předmětem poplatku je samotný terminál, naopak ve shodě se žalobcem zdůraznily, že tímto předmětem je funkčně nedělitelný celek schopný realizovat celý herní proces, tedy část CLS v podobě centrální jednotka, koncový terminál a další komponenty, jimiž jsou spojeny. I druhý žalobní bod tedy soud shledal nedůvodným.

Ad 3.

Pokud se týká otázky, kdy se „jiné technické herní zařízení“ stává předmětem místního poplatku, zda již jen povolením jeho provozu, či až jeho uvedením do provozu, vyjádřil se k ní žalovaný v napadeném rozhodnutí na straně 4 tak, že ve shodě se správcem poplatku považoval za předmět místního poplatku každé povolené jiné technické herní zařízení, přičemž výslovně uvedl, že: „Rozdílnost zpoplatnění mezi povolenými jinými technickými zařízeními a provozovanými výherními hracími přístroji plyne především z rozdílnosti povolovacího procesu. Výherní hrací přístroje povoluje na svém území sama obec, kdežto u jiných technických herních zařízení je povolovacím orgánem Ministerstvo financí ČR a obec v tomto řízení tedy nemá žádnou pravomoc. Zpoplatnění povolených jiných technických zařízení má regulační charakter a obec tímto způsobem (zpoplatněním těchto zařízení) může ovlivnit negativní jevy vznikající z hazardu na svém území.“

Soud se se správními orgány ztotožňuje. Podle § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb.: „Obce mohou vybírat tyto místní poplatky (dále jen "poplatky"): g) poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu¹⁵⁾.“ Citované zákonné ustanovení nevzbuzuje podle soudu žádné pochybnosti, resp. umožňuje toliko jediný výklad, a to že předmětem poplatkové povinnosti je každé ministerstvem financí povolené jiné technické herní zařízení, bez ohledu na to, zda je či není provozováno. Pokud by měl obstát výklad žalobce, že totiž předmětem poplatku je až provozované povolené technické herní zařízení, muselo by být zákonné ustanovení formulováno jinak. V uvedené podobě lze slovo „provozovaný“ vztáhnout toliko k výhernímu hracímu přístroji, tedy u jiného technického herního zařízení postačí, aby bylo povoleno ministerstvem financí. Soud si je samozřejmě vědom toho, že ve shodě s ÚS je jazykový výklad pouze prvotním přiblížením se k textu zákona, ovšem pokud je text zákona jasný, srozumitelný a nevzbuzující pochybnosti, výklad jazykový plně postačí. Vzhledem k tomu, že správná interpretace zákona o místních poplatcích je pouze jediná, výklad předestřený žalobcem je neudržitelný, pak není možné ani aplikovat zásadu v pochybnostech ve prospěch či mírněji. Poplatkovou povinnost – povinnost platit místní poplatek za každé povolené technické herní zařízení (koncový terminál) žalobce měl na základě zákona o místních poplatcích ve spojení s OZV. Nejednalo se tedy o povinnost bez opory v zákoně, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, nijak

nepřekročily rozsah jim svěřené působnosti a žalobci uložily pouze povinnosti dle zákona a na jeho základě.

Soud tedy i třetí žalobní bod shledal nedůvodným.

Již jen závěrem soud k návrhu žalobce vznesenému při jednání dne 12. 6. 2013 na doplnění dokazování listinami současně soudu předloženými, uvádí: Žalobce hodlal danými listinami prokázat nejasnost pojmu „jiné technické herní zařízení“. Dokazování má směřovat k prokázání sporných skutečností, má vést ke skutkovým zjištěním, výklad pojmu ovšem skutkovou otázkou není, jedná se o otázku právní, kterou lze zodpovědět za použití příslušných výkladových metod. Pojem „jiné technické herní zařízení“ navíc soud, ve shodě se správnými orgány, za nejasný či neurčitý nepovažoval (viz argumentace u bodu ad 2.), proto navržené dokazování zamítl jako nadbytečné.

Z důvodů shora podrobně rozebraných dospěl krajský soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému toto právo soud nepřiznal, neboť žalovaný se při jednání dne 12. 6. 2013 práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 12. června 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
V. P.